

Pieni ratas

Valtakunnan hallintokeskuksen tekniikkaosaston kolmannen virkamiesryhmän jäsenenä olo ei ollut helppoa. Kannoin sylissäni suurta paperinivaskaa sekä pientä pakettia, ja yritin samalla avata kuudennen kerroksen aulatilaa sähköovea vain jalkojani käyttäen. Edellinen palaveri oli ollut pitkä ja raskas. Valittuna virkamiessihteerinä ja varatarkastajana olin joutunut kirjaamaan huolellisesti tekniikkajohtaja Aulaston esittämät arkkitehtuurisen organisaatiomuutoksen aiheuttamat toimenpiteet paperisen postitusjärjestelmän kehittämisessä.

Uuden valtionbyrokratian ohjekirjassa määriteltyjen vaatimusten mukaisesti kirjoitin raportin kolmena eri kappaleena ja yksilöllisesti numeroituina. Ensimmäisen jouduin toimittamaan toimistorakennuksen neljännessä kerroksessa sijaitsevaan virka-arkistoon, vain huomatakseni, että tekniikkaosaston palaveripöytäkirjojen hyllystö oli siirretty seitsemännen artiklan mukaisesti kerrosta ylemmäksi.

Toisen kappaleen sai luettavakseen hallintokeskuksen keskuskomiteaan kuuluva tekninen arkkitehti, jonka virallista leimasinpainallusta jouduin odottamaan taas liian pitkään. Herra Larvanto oli tarkka mies, ja aina oli mahdollista, että hän hylkäisi muistioni liian ylimalkaisena. Se tietäisi uutta palaveria, ja uutta huolellisempaa raporttia, uusin yksilöllisin numeroin. Suoristin ryhtini ja odotin.

Kun olin viimein saanut leimani, nousin kerrosta ylemmäksi ja postitin viralliset kappaleet Valtakunnan hallintokeskuksen normaliusosastolle, jonka tehtävänä oli toimittaa ne yhteistoiminnoista vastaavan virkaosaston yliassistentille. Hänen vastuullaan oli käynnistää muistiossa olevien toimintapisteiden vaatimat jatkotoimenpiteet ja raportoida mahdolliset poikkeavuudet ylimmän kerroksen esimieslautakunnalle.

Pikaisen, viidennen kerroksen toimistotyömaaruokalassa nautitun lounaan jälkeen, kävin vastaanottamassa kunnallisilta keskuskomiteoilta saapuneet postituslähetykset. Tänään oli torstai, joten vastuullani oli myös tekniikkaosaston neljännelle virkamiesryhmälle tarkoitetut paketit. Mutta ainoastaan paketit, koska kirjeposti kulki suoraan kuudennen kerroksen lajittelukeskukseen. Olihan nyt pariton viikko. Parillisilla jouduimme täyttämään erillisen postinjakolomakkeen, mikä oikeutti vastaanottamaan myös meille poikkeuksellisia osoitteita.

Nämä postilähetykset käsissäni yritin avata ovea ja päästä takaisin osastolleni. En halunnut pyytää apua, koska siihen tarvittaisiin erillinen apulomake, eikä ollut enää soveliaista palata muutamaa kerrosta alempana sijaitsevalle avustusosastolle.

Viimein ovi aukeni ja pääsin livahtamaan sisään. Neiti Hiivanainen, joka huolehti myös työntekijöiden aikakorvauksista, ei näyttänyt yhtään ilahtuneelta huomattessaan minut ja tuomiseni. Niiden ansiosta hänen iltapäivätaukonsa lyhenisi merkittävästi. Kuittasin saapumiseni digitaalisella

kellokortillani, terotin kynäni sähköisellä toimistoteroittimella ja istuin työpisteelleni. Minulla oli kiire, koska iltapäivän aikana joutuisin käsittelemään kaikki pohjoiskaupungin veronkantopiirin ilmiantolomakkeet.

Kirjoituskoneiden nakutus, laskuripäiden rahina ja vienot kopiomusteiden tuoksut täyttivät virkamiehiä pursuavan avokonttorin. Jokaisella pöydällä lojui kymmenittäin erilaisia raportteja, muistioita ja lomakkeita, koska elintärkeiden hakemusten tarkistamiseen ja korjausvaatimusten postitukseen kuluisi aikaa sekä henkilöresursseja. Kevät oli kiireistä aikaa myös tekniikkaosastolla.

Havahtuin toimistosummerin ääneen ja vilkaisu seinälle asetettuun ajanhallintapaneeliin varmisti, että kello oli tasan neljä. Työnsin toimistotuolin tottuneesti pöytäni taakse, puin popliinitakkini ja kuittasin kellokortillani työni valtion byrokratiakoneistossa päättyneeksi.

Satojen kaltaisieni tapaan laskeuduin ylempänä sijaitsevista toimistotiloista hallintokeskuksen aulaan, jossa normaliusvartijat pitivät huolen oikeudellisen järjestyksen säilymisestä. Olin varma, että tänään kaupunki olisi siivottu kapinallisryhmien tarkka-ampujista ja saisimme vihdoinkin liikkua vapaasti. Astuin harmaalle, sateiselle kadulle ja avatessani sateenvarjoani, mietin miten suuri Dystopianin valtakunta ja sen tuhannet elintärkeät toiminnot tarvitsivat juuri minua. Pientä ratasta.

03.10.2016 Mika Keränen